A°. 1831. N°. 12.

SURINAAMSCHE COURANT.

VRIJDAG, DEN 11 FEBRUARIJ.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 3 November Z. M. de Koning heeft gisteren de zitting van het parlement met de volgende aanspraak geopend:

» Mylords en Heeren!

» Het strekt mij tot groot genoegen in uwe vergadering tegenwoordig te zijn, en in staat te wezen, om mij, in het tegenwoordige tijdsgewricht, tot uwen raad te wenden.

» Sedert de ontbinding van het laatste parlement, hebben op het vaste land van Europa hoogst belangrijke en gewigtige gebeurtenissen plaats gehad.

» De oudste tak van het huis der *Bourbons* regeert niet meer in Frankrijk, en de hertog *van Orleans* is, onder den naam van Koning der Franschen, tot den troon geroepen.

» Na van den nieuwen souverein eene verklaring te hebben ontvangen, van zijne ernstige begeerte, om de goede verstandhouding aan te kweeken en alle bestaande overeenkomsten met dit Rijk ongeschonden te handhaven, heb ik niet geaarzeld, om mijne diplomatique betrekkingen en vriendschappelijke verstandhouding met het fransche hof te doen voortduren.

» Ik heb met diep leedwezen den staat van zaken in de Nederlanden vernomen. Ik betreur het, dat het verlichte bestuur van den Koning zijne Staten niet voor opstand bewaard heeft, en dat de wijze en voorzigtige maatregel, om de wenschen en klagten zijns volks aan de beraadslaging van eene buitengewone zitting der Staten-generaal te onderwerpen, tot geen gewenschten uitslag geleid heeft.

» In overeenstemming met mijne bondgenooten, tracht ik zulke maatregelen tot herstel der rust te beramen, als bestaanbaar zijn met het heil en goed bestuur der Nederlanden en met de toekomstige zekerheid van andere Staten.

» Verschijnselen van opstand en wanorde hebben in onderscheidene streken van Europa moeijelijkheden te weeg gebragt; maar de verzekeringen van eene vriendschappelijke gezindheid, welke ik bij voortduring van alle vreemde mogendheden ontvang, billijken de verwachting, dat ik in staat zal wezen, om voor mijn volk de zegeningen des vredes te behouden.

» Ten allen tijde doordrongen zijnde van de noodzakelijkheid, om de heiligheid van nationale verbintenissen te eerbiedigen, ben ik overtuigd, dat mijn besluit, om, in vereeniging met mijne bondgenooten, die algemeene verbonden, door welke het staatkundig stelsel van Europa gevestigd is, te handhaven, de beste waarborgen zal opleveren voor de rust der wereld.

» Ik heb mijnen gezant aan het hof van Lissabon nog niet geaccrediteerd; daar echter het portugesche gouvernement besloten heeft eene groote daad van regtvaardigheid en menschelijkheid te verrigten, door eene algemeene amnestie te verleenen, denk ik, dat spoedig de tijd zal komen, dat de belangen mijner onderdanen eene vernieuwing zullen vereischen van die betrekkingen, welk zoo lang tusschen de twee Rijken bestaan hebben.

» Door de groote bezorgdheid voor het welzijn van mijn volk, waarmede ik bezield ben, ben ik bewogen, om aan uwe onverwijlde overweging de beschikkingen aan te bevelen, welke zouden dienen gemaakt te worden ten aanzien van de uitoefening der koninklijke waardigheid, in gevalle het den almagtigen God mogt behagen mijn levensdraad af te snijden, voor dat mijn opvolger tot rijperen leeftijd zoude gekomen zijn.

» Ik zal bereid zijn, om met u mede te werken tot het nemen van die maatregelen, welke het geschiktst zullen voorkomen, om de zekerheid en waardigheid der kroon ongekreukt te handhaven, en daardoor de waarborgen der burgerlijke en godsdienstige vrijheden mijns volks te verzekeren.

» Leden van het Huis der gemeenten!

» Ik heb last gegeven, om de begrooting voor die diensten van het loopende jaar, in welke het vorige parlement niet geheel voorzien heeft, u terstond te doen voorleggen. De begrootingen van het volgende jaar zullen met die naauwgezette behartiging van spaarzaamheid worden opgemaakt, waarop ik besloten heb in alle takken van openbare uitgaven ernstig aan te dringen.

» Door den dood van mijnen betreurden broeder, den overledenen Koning, is de civiele lijst van inkomsten vervallen.

» Ik stel, zonder voorbehoud, ter uwer beschikking de mij toekomende baten van de erfelijke inkomsten en van die fondsen, welke kunnen voortspruiten uit regten van de kroon of de admiraliteit, uit de west-indische belastingen, of uit eenige toevallige inkomsten, zoo wel in mijne buitenlandsche bezittingen, als in het vereenigde koningrijk.

» Alzoo de inkomsten, welke volgens vorige bepalingen van de civiele lijst aan de kroon behoorden, aan u overgevende, verheug ik mij over de gelegenheid, om u een overtuigend bewijs te geven van mijn onbegrensd vertrouwen op uwe pligtmatige verkleefdheid, en van mijne overtuiging, dat gij volgaarne zult willen voorzien in alles wat noodig mogt zijn tot ondersteuning van het burgerlijk bestuur, en voor de eer en waardigheid mijner kroon.

Mylords en Heeren!

» Ik betreur het diep, dat in sommige streken des Rijks de eigendommen mijner onderdanen in gevaar zijn gebragt door zamenspanningen tot het vernielen van werktuigen, en dat aanzienlijke verliezen geleden zijn door toedoen van snoode brandstichters.

» Ik kan niet zonder smart en verontwaardiging neerzien op de pogingen, welke met opzet in 't werk gesteld worden, om onder mijn volk eenen geest van ontevredenheid en misnoegen te verwekken, en om de eendragt te verstoren, die zoo gelukkiglijk tusschen die deelen van mijne Staten heerscht, welker vereeniging een onvoorwaardelijk vereischte tot derzelver gemeenschappelijke kracht en gemeenschappelijk geluk is.

» Ik heb besloten, met al mijne magt, tot het uiterste toe, al de middelen te bezigen, welke de wet en de constitutie, ter bestraffing van muiterij en tot onverwijlde beteugeling van gewelddadigheden en wanorde, ter mijner beschikking gesteld hebben. Te midden van al de moeijelijkheden, die het tegenwoordige tijdsgewricht oplevert, zie ik met het meeste welgevallen op de regtschapenheid en toegenegene verkleefdheid van de overgroote meerderheid mijns volks.

» Ik vertrouw, dat men het voorregt van dien gelukkigen regeringsvorm geheel naar waarde schat, onder welken dit Rijk, door de goedheid der goddelijke Voorzienigheid, gedurende eene lange reeks van jaren, meer inwendigen vrede, meer voorspoed in den handel, meer ware vrijheid, en een grooter deel van al die zegeningen, welke maatschappelijk geluk te weeg brengen, genoten heeft, dan aan eenig ander Rijk der wereld ten deel is gevallen. Deze zegeningen voor mijn volk te behouden, en dezelve ongeschonden op de nakomelingschap te doen overgaan, is het groote doel van mijn leven, en bij het vervullen van den heiligen pligt, die op mij berust, ben ik bezield met het onwankelbaarste vertrouwen op de wijsheid van het parlement, en op de hartelijke ondersteuning mijner getrouwe en regtschapene onderdanen."

Bij de beraadslaging over deze aanspraak des Konings, zijn in beide de huizen ettelijke leden der oppositie dadelijk tegen onderscheidene in die rede uitgedrukte gevoelens en gezindheden, zoo ten aanzien der binnenlandsche als der buitenlandsche aangelegenheden, te velde getrokken. Onder deze laatsten hebben de Belgische zaken eene voorname plaats bekleed, en aan verscheidene leden aanleiding gegeven, om de zinsneden, welke daarop betrekking hadden, te bestrijden; men meende namelijk in 's Konings woorden niet alleen eene zeer duidelijk uitgedrukte afkeuring van den Belgischen opstand te vinden, maar oordeelde ook, dat het vaste voornemen van het gouvernement, om de bestaande tractaten, waarbij het staatkundig stelsel van Europa gevestigd is, in stand te houden, tot maatregelen zoude leiden, welke onbestaanbaar waren met het zoogenaamde beginsel van non-interventie.

De ministers *van Wellington* en *Peel* hebben onderscheidene bedenkingen, die in het midden waren gebragt, bestreden. De eerstgenoemde dezer heeren, die in het Hoogerhuis het woord voerde, heeft, ten aanzien der belgische zaken, zich bijzonder beijverd, om het bestuur der Nederlanden te verdedigen, en de verpligting aan te toonen, welke op de mogendheden berust, om de bovenbedoelde tractaten te handhaven. Hij gaf daarbij te kennen, dat het de wensch was van Groot-Brittannie en van al de andere mogendheden, die in de zaak betrokken waren, om de punten van verschil in de Nederlanden, door middel van onderhandelingen, en wel, zoo mogelijk, alleen door onderhandelingen, te vereffenen. — Het opstel van een adres van antwoord, in den geest van 's Konings aanspraak, is dadelijk in het Hoogerhuis aangenomen.

MENGELWERK.

SCHETS VAN DEN RUSSISCHEN VELDMAARSCHALK SUWAROW.

De Graaf Suwarow, *Generaal en chef* der *Russische* legers, is buiten tegenspraak een der meest ongemeene mannen van onzen leeftijd geweest. Had hij de gave niet bezeten, om een onbepaald vertrouwen in te boezemen, en ware een goede uitslag niet altijd het gevolg geweest van zijne ondernemingen, — zijn vermaarde zegetogt moet immers ook voor eene overwinning gehouden worden, — men zoude in hem niet anders zien, dan een' verwaanden snoever en roekeloozen krijgsman, die door blinde en wilde drift zich liet wegslepen. Hij is in het Westen vooral bekend door zijne overwinningen in *Italië*, ten tijde dat *Frankrijks* meerderheid de vrijheid van *Europa* begon te bedreigen, en uit dien hoofde is aan zijnen naam de herinnering van nationale onafhankelijkheid verbonden; evenwel kunnen wij hem niet anders beschouwen, dan als een werktuig in vreemde handen, — dan als een' krijgsman, dorstende naar bloed, gretig naar roem, doch voor het overige onverschillig omtrent de zaak, die hij verdedigt; en omtrent de slagtingen, die hij aanregt. zijnde dezelfde te *Ismail*, te *Warschau*, in het midden der *Alpen*, en overal zijnen weg door verschrikkelijk bloedvergieten teekenende.

Hij vereenigde in zich een' vluggen blik, eene zeldzame schranderheid, en eene onverschrokkenheid, welke niet te beschrijven is. Zijne spreuk was: *Voorwaarts!* en zijn voorbeeld bekrachtigde zijne beginselen. *De plaats van een' Generaal*, zeide hij, *is aan het hoofd van, niet achter zijn leger.* Ook moest men hem, ten dage van het gevecht, in het heetste van den strijd zoeken, waar voor de veiligheid van zijn leven geen andere waarborg was, dan de gehechtheid zijner soldaten, die met geestdrift hun leven voor hem waagden. Zoo min het bloed der zijnen als dat der vijanden sparende, deed hij het stroomen als water.

In den veldtogt van 1789, in den slag van *Rimnitz*, waarin 21,000 *Russen* en *Oostenrijkers* een leger van 100,000 *Turken*, na een' hardnekkigen tegenstand van elf uren, in volslagene wanorde op de vlugt dreven, zag de Prins Van Coburg zich op het punt van omsingeld te worden, en schreef aan Suwarow, dat hij hem zonder uitstel moest te hulp komen. Suwarow scheurde een stukje van den ontvangen brief, krabbelde er in haast de woorden op: *Ik kom*, en zond den *Aide-de-camp* naar zijnen Generaal terug. Dit alles geschiedde in een oogenblik. Terstond snelde hij heen, en kwam juist, toen de strijd zou beginnen. De Prins Van Coburg wilde, dat hij aan zijne manschap een weinig rust zou gunnen: *Mijne lieden*, sprak hij, *hebben die niet noodig; Sint Nikolaas voor mij, ik achter hem, mijne soldaten achter mij, — laat ons op den vijand los gaan. Voorwaarts!*

De rustelooze werkzaamheid van Suwarow scheen de aanvallen van eene aanhoudende koorts te gelijken; zijn geest hield zich telkens met eenig plan bezig. Toen hij in *Italië* verscheen, vonden de *Franschen* in hem een' Generaal en een' soldaat tevens — een man, die wist te berekenen, en die durfde vechten. Onbuigzaamheid was een hoofdtrek in zijn karakter. Toen Keizer Paul het ondernam, de uniform zijner troepen te veranderen en het dragen van gebonden haar in te voeren, weigerde Suwarow, zich daarna te schikken. *De staarten*, zeide hij, om zich te regtvaardigen, *zijn geene pieken, en de krullen geene kanonnen!*

Zijne gramschap, die hij zelden wist te bedwingen, vervoerde hem nu eens tot honende beleedigingen, dan weder tot wreedheid. Vrijheid in het spreken mishaagde hem echter niet. Men verhaalt, dat hij, bij zekere gelegenheid, door zijne drift weggesleept, een' soldaat onmeêdoogend sloeg. Een jong Officier, in zijne nabijheid zijnde, sprak eindelijk met luide stem: *De Veldmaarschalk* Suwarow *verbiedt ons, aan onzen toorn den vrijen loop te laten.* Daarop zeide hij oogenblikkelijk: *Men moet den Veldmaarschalk* Suwarow *gehoorzamen*, en hield op met slaan.

Zijne manieren duidden groote achteloosheid omtrent het welvoegelijke aan; hij sliep op stroo of hooi zelfs ten tijde van zijne hoogste verheffing. Somwijlen vond hij er vermaak in, dat hij het fraaije huisraad van eene kamer, die voor hem bestemd was, in stukken sloeg; bij voorkeur viel hij op de spiegels aan. Meermalen zette hij des winters de vensters open, zeggende: Suwarow *vreest de koude niet.* Ook liet hij weleens de deuren wegnemen, en riep dan op een' trotschen toon: *Niemand zal zoo stout zijn, dat hij een' voet in de kamer van* Suwarow *durft zetten.* Zoo zonderling was de woeste krijgsman in zijne manieren, die in het belagchelijke vielen, terwijl hij zekere vertooning van grootheid van ziel wilde maken.

Hij dreef zijne godsdienstigheid (devotie) tot bekrompene bijgeloovigheid; het scheen althans zoo. Op zon- en feestdagen las hij zelfs stichtelijke Boeken aan zijn volk voor. Nooit verzuimde hij, zijne gebeden op te zeggen; en ontmoette hij een' monnik of priester, dan kuste hij dezen de handen en verzocht hem om zijnen zegen. Nooit gaf hij bevel tot den aanval, zonder eerst het teeken van het kruis te maken en het beeld van *Sint* Nikolaas te kussen. Hij was een vereerder van *reliquiën*, dronk gewijd water en at door een' priester gezegend brood. Hij deed dit alles met eene zoo belagchelijke gemaaktheid, dat sommigen die ganschevertooning van godsdienstigheid voor schijn en kunstig spel hielden. Maar, hoe dit zijn moge, hij wist aan zijne soldaten zekere dweepende geestdrift voor het vaderland in te boezemen, hetgeen bij een leger van lijfeigenen zekerlijk geene gemakkelijke zaak was. Hij deed hen tevens gelooven, dat zij, zoo zij op het slagveld vielen, in een beter leven de posten zouden verkrijgen, welke zij hier begeerd hadden, en dat zij (hetgeen zich beter laat hooren) dan steeds boven de ellende des menschelijken levens op aarde verheven zouden blijven.

In zijnen omgang was hij lomp, norsch en grillig. Onverwacht kon hij iemand de vreemdste vragen doen, en wilde terstond een vaardig en stellig antwoord, b. v.: *Hoe veel visschen zijn er in dezen vijver?* of: *Hoe veel boomen in dit bosch?* Zoodanig waren zijne geliefkoosde vragen. Had iemand het ongeluk, hem een onbepaald antwoord te geven, dan regende het een' vloed van beleedigende bijnamen.

Over het geheel was hij onverschillig omtrent uitwendigen luister, en stelde geen belang in die voorwerpen van weelde, welke men voor geld zich kan verschaffen; alleen viel zijne liefhebberij op diamanten, en deze zocht hij dat ook met dolle drift. Keizerin Katharina, die dezen smaak kende, was gewoon, na elke door hem behaalde overwinning, hem eenige der fraaiste diamanten te zenden. Hij voerde zijn kistje met kostbaarheden in zijne veldtogten mede, en vroeg dikwijls aan zijne *Aides-de-camp: Hebt gij mijne edele gesteenten gezien? Hoe veel, denkt gij, zijn ze waardig? Hoe veel, denkt gij, heb ik er? Waarom heeft onze moeder* (de Keizerin) *mij dezelven gegeven?* Het was in zijne oogen eene onvergeeflijke misdaad, als iemand niet zonder aarzelen op alle die kinderachtige vragen kon antwoorden.

Suwarow had eene korte en krachtige wijze van spreken. Men vertelt van hem eene menigte gezegden, die deze beide kenmerken hebben. Soms vaardigde hij zijne dagorders uit in slechte verzen; ook kwam hij weleens op' den inval, om in zijne legerberigten aan de Keizerin maat en rijm te brengen. Doch dit zijn onschuldige en onbeduidende zonderlingheden; van den aard zijner betrekkingen met zijne *Aides-de camp* en zelfs Generaals viel iets belagrijkers te zeggen; maar wij gaan dit met stilzwijgen voorbij, om niet in ergerlijke bijzonderheden te treden.

De openbare eerbewijzingen, aan Suwarow toegebragt, komen met zijn zonderling karakter zeer wel overeen. Katharina beloonde hem op de wijze der *Romeinen*, den bijnaam van Rimnitski hem gevende; en Keizer Paul maakte hem prins, met den naam van Italiński, gelijk Scipio welcer *de Afrikaan* werd genoemd, naar het tooneel zijner overwinningen. Ten zelfden tijde verklaarde eene Keizerlijke *ukase* hem voor den grootsten Generaal, die er ooit geweest is. In weerwil van alle deze titels en van den glans des voorspoeds, boezemt Suwarow ons geene bewondering in. Hetgeen men zal bewonderen, moet men ook in zekere mate kunnen hoogachten; hij was als een bloedig verschijnsel, welks onheil verkondigende glans eenigen tijd schitterde, om de wereld te verschrikken. De Schrijver van *Waverley* wil, dat Suwarow onder het voorkomen van woeste ruwheid eene volkomene kennis van wereld en menschen verborg. Wat wil dit zeggen? Was zijn geheele leven dan slechts eene lange rol, die hij speelde, en die hij volhield, zonder een oogenblik dezelve te vergeten? Waren zijne zonderlinge grillen dan slechts kunstgrepen, door een' behendigen bedrieger in het werk gesteld, om tot zijn doel te geraken? Wij voor ons kunnen dit niet gelooven. Wij meenen Suwarow te moeten houden voor eenen Attila in ondergeschikten rang, aan wien slechts eene onbeperkte magt over een nieuw ras van woeste *Hunnen* ontbrak om *Europa* te verwoesten en de gedenkteekenen der vrijheid te vernielen. Hoedanig hij ook zijn moge, zijne gedachtenis werd voor altijd geschandvlekt door de slagtingen van *Ismail* en *Praga*, *Warschau's* voorstad; zijn naam staat met bloedige letteren in het boek der Geschiedenis geschreven.

SCHEEPS-TIJDING.

UITGEKLAARD.

Den 7den, het Schip *de Kolonist*, Kapt. D. SPREEUW, naar *Amsterdam*; lading: 581 vaten Suiker, 80 balen schoone en 1 dito vuile Katoen, en 820 ℔ Koper.

UITGEZEILD.

Den 9den, Z. M. Brik van Oorlog *Sirene*, Kommandant den 1ste Luitenant VAN DER HART, naar *Curaçao*.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.